

10/7

Suom. last. kirj. 2.

HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA, No. 4

Saapasjalka Kissa.

CLOUBERG & K_o. (W. HOVING), WIIPURI.

Saapasjalka Kissa.

Elipä ennen vanhaan mylläri. Hänellä oli kolme poikaa ja kuollessaan hän jätti heille perinnöksi ainoastaan myllyn, aasin ja kissan. Vanhin poika sai myllyn, keskimäinen aasin ja nuorimmalle ei jäänyt muuta kuin kissa. Siitä hän oli sangen suruinen. „Veljeni kyllä tulevat hyvin toimeen myllyllään ja aasillaan, mutta mitenhän minä poloinen kissallani elän?“ hän arveli. Kun kissa sen kuuli, katsoi hän hyvin totisena nuorta isäntäänsä silmiin ja lausui: „Herra kulta! älä ole pahoillasi! Jos annat minulle tyhjän säkin ja teettät mulle suuret saappaat, niin näytänpä sulle, että meiltä on hätä kaukana.“ Nuori myllärin poika ei oikein osannut aavistaa mitä kissalla oli mielessä, kumminkin hän antoi kissalle säkin ja teetti uudet sievät saappaat. Kissa veti sitten saappaat jalkaansa, otti säkin selkäänsä ja juoksi eräälle vuorelle, jossa oli paljon kaniineja. Pussissa hänellä oli nauriita ja tuoreita kaalia. Sitten hän pani ne maahan ja heittäytyi itse pitkälleen viereen aivan kuin kuollut. Tuoreen kaalin haju houkut-

teli kaniinia säkin suulle maistamaan makeaa kaalia. Mutta silloinpa kissa hyppäsi ylös, otti kaniinia niskasta kiinni ja pisti pussiinsa. Ylpeänä hän sitten pussi selässä kulki kuninkaan hoviin ja pyysi päästä kuninkaan puheille. Päästyään kuninkaan huoneeseen hän teki syvän kumarruksen ja sanoi: „Isäntäni, kreivi Reppulaisen nimessä on minulla kunnia tässä ojentaa teidän majesteetillenne kaniini.“ Kuningas lausui: „Sano isännällesi, että käsken häntä kiittää.“

Toisen kerran meni kissa ohrapeltoon ja pani sinne säkkinsä, johon oli kerännyt muutamia tähkäpäitä. Kun hän siinä vieressä loikoi ja kuorsasi, niin tuli kaksi peltokanaa, jotka ryömisivät säkkiin maistamaan jyviä. Mutta heillepä kävi samaten kuin kaniineille ensi kerralla. Kissa kuljetti taas saaliinsa kuninkaalle; tämä otti sen armollisesti vastaan ja antoi maksaa kissalle hyvät juomarahat. Sillä tavoin kissa vähä väliin vei kuninkaalle saalistaan, ja sanoi joka kerta olevansa isäntänsä, kreivi Reppulaisen lähettämä.

Kerran kun kissa näki kuninkaan tyttärineen olevan kävelyretkellä järven rannalla, sanoi hän isännälleen:

„Tänäänpä aijon saattaa sinut onnelliseksi, jos vaan neuvoani seuraat. Mene järveen uimaan ja jätä sitten muut asiat minun huolekseni.“ Myllärin poika seurasi neuvoa, tietämättä mitä hyvää tuosta olisi. Kun hän nyt oli uimassa, kulki kuningas siitä ohi ja kissa alkoi kaikin voimin huutaa: „auttamaan, auttamaan, isäntäni on hukkumaisillaan!“ Huudon kuultuaan kuningas katsoi järvelle päin ja kun tunsu kissan, jolta oli niin paljon saalista saanut, käski hän henkivartijansa mennä auttamaan hengen hädässä olevaa. Sillä välin kun häntä vedettiin vedestä maalle, juoksi kissa kuninkaan luo ja sanoi, että hänen isäntänsä uimassa ollessa varkaat olivat vieneet tältä vaatteet. Heti kuningas antoi palvelijainsa tuoda linnastaan kauneimmat vaatteet hänelle.

Kun nuo vaatteet hänelle sopivat erittäin hyvin ja kun hän vielä luonnostaan oli kaunis mies, niin eipä kumma että hän kuninkaan tytärtä miellytti. Kuningas kutsui hänet mukaansa vauhuihinsa ajamaan. Kissa oli sängen mielissään, kun hänen aikeensa olivat niin hyvin onnistuneet ja juoksi edellä. Kun hän kohtasi joukon talonpoikia, jotka olivat suurella niityllä heinän te-

ossa, niin hän sanoi heille: „Kun kuningas teiltä kysyy, kenen tämä niitty on, niin minä revin teiltä silmät päästä, jos vaan ette sano että se on kreivi Reppulaisen.“ Kun nyt kuningas kulki siitä sivu, ja kysyi kenen tämä ihana niitty oli, niin niittoväki sanoi: „Tämä niitty on kuuluisan kreivi Reppulaisen.“

„Herra kreivi, teillä on täällä ihana maatila,“ virkkoi kuningas. „Kuten näette, herra kuningas, tuottaa tämä maatila minulle vuosittain hyvät rahat,“ virkkoi kreivi. Kissa oli taas juossut edeltä ja kun hän tuli suurelle pellolle, jossa parastaikaa leikattiin ruista, sanoi hän leikkuumiehille: „Kun kuningas kysyy teiltä, kenen tämä pelto on, niin minä revin teiltä silmät päästä, jos ette sano että se on kreivi Reppulaisen.“ Kun nyt kuningas kulki siitä sivu, niin hän halusi tietää, kenen tuo laaja pelto oli. Ja hän ihastui suuresti, kun sai leikkuumiehiltä kuulla että se oli kreivi Reppulaisen. Niin kissa aina juoksi edeltä päin ja neuvoi vastaan tulijoille, mitä heidän piti sanoa, kun kuningas kysyi. Ja kuningas hämmästytti suuresti kuullessaan, miten paljon tiluksia kreivi Reppulaisella oli.

Vihdoin kuningas saapui suurelle linnalle joka oli erään rikkaan noidan oma. Kissa sanoi kaikessa alamaisuudessaan tulleen noitaa tervehtimään ja noita käski hänen painamaan puuta. Ja kissa kysyi noidalta: „Onko totta kun sanotaan, että voit tehdä itsesi miksi eläimeksi haluat, vaikkapa elehvantiksi tai jalopeuraksi.“ „Onpa kyllä,“ virkkoi noita ja muuttui yhtäkkiä jalopeuraksi.

Kissa oli pelästyvinään kovin, kun näki edessään kiljuvan jalopeuran ja kiipesi ylös katon rajaan. Mutta kun noita taas muuttui ihmiseksi, niin kissakin tuli alas ja sanoi olleensa vähällä kuolla kauhusta äsken. Vielä virkkoi kissa: „Sanotaan sinun voivan muuttaa itsesi niinkin pieneksi elukaksi kuin hiiri on; sitä toki en kuitenkaan usko.“ „Etkö usko? No, saatpa kohta nähdä!“ virkkoi noita ja muuttui samassa pikku hiireksi. Mutta samassa viekas kissa hyökkäsi hänen päälleen ja söi hänet suuhunsa.

Sillä välin oli kuningaskin saapunut tuohon ihanaan linnaan. Kissa riensi vaunuille, kumarsi syvään ja virkkoi: „Teidän majesteettinne! Olkaa tervetullut kreivi Reppulaisen linnaan.“ „Todelakin, herra kreivi, tämä komea linna

on teidän?“ virkkoi kuningas hämmästyen. Silloin kreivi ojensi kätensä kuninkaan tyttärelle ja saattoi hänet marmori-portaita myöten linnan suureen saliin, jossa oli herkullinen ateriala valmiina noidan ystäviä varten. Ne eivät kumminkaan enää uskaltaneet tulla linnan kun näkivät veräjällä kuninkaan vaunut. Kun nyt kuningas huomasi että kreivillä oli sangen suuret rikkauudet ja että hänen tyttärestään ja kreivistä tulisi ihmeen sievä pari, niin hän lausui: „Herra kreivi, jos haluaisitte ruveta mulle vävyksi, niin olisinpa sangen iloinen.“ Ja kreivi ja kuninkaan tytär olivat siihen varsin tyytyväiset.

Seuraavana päivänä jo vietettiin heidän hänsä.

Mutta saapasjalka kissasta, joka oli kaiken tämän saanut aikaan, tuli suuri herra ja ministeri kuninkaan valtakunnassa. Mutta valhe ja kavaluus häneltä ankarasti kiellettiin, ja sitten hän alkoi puhua totta, kuten toisetkin ministerit.

